

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků jednotek, Michle čp. 518, 519, 520, 521, 523**, se sídlem Jihlavská 521/62, Praha 4, zastoupen JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., advokátkou se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, Mariánské náměstí 3, Praha 1, za účasti: Centrum Kačerov s.r.o., se sídlem Na Bojišti 1470/24, Praha 2, zastoupena JUDr. Milenou Hegenbartovou, advokátkou se sídlem Perlová 5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. S-MHMP 23670/2012/OST ze dne 29. 6. 2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí, kterým Magistrát hlavního města Prahy zamítl odvolání, podané mimo jiné žalobcem proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 č.j. P4/105107/11/OST/JARY ze dne 17. 10. 2011, kterým byla na pozemcích v k.ú. Michle umístěna stavba nazvaná „Administrativní centrum Kačerov“. Odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval obsah odvolání podaných účastníky řízení, a vyložil, z jakých důvodů shledal jejich námitky nedůvodnými.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že v průběhu územního řízení uplatnil řadu námitek, při nichž vycházel ze zjištění obsažených v dokumentaci a posudku EIA a uváděl skutečnosti prokazující, že uvedení Administrativního centra Kačerov do provozu dále zhorší životní prostředí v oblasti, napadal stanoviska dotčených orgánů státní správy a zdůraznil, že stavba není v souladu s územním plánem, protože se umísťuje do stabilizovaného území se zvýšenou ochranou zeleně, jež se může jen rehabilitovat či dotvářet a nemůže se v něm provádět rozsáhlá stavební činnost. Územní rozhodnutí se vypořádalo se všemi námitkami sice obsáhle, ale zcela formalisticky. Základním argumentem pro odmítnutí všech námitek vztahujících se ke zhoršení životního prostředí bylo, že posuzovaná stavba ovlivní životní prostředí jen minimálně. Žalobci podali proti územnímu rozhodnutí odvolání, v němž navázali na své dosavadní námitky uplatněné v rámci územního řízení a jehož důvody shrnuli takto:

1. Podle zjištění obsažených v posudku EIA dojde k nárůstu imisí znečišťujících látek v ovzduší a tak ke zhoršení imisní situace v oblasti. Kromě toho, imisní situace může být ještě horší, než je uvedeno v EIA, protože studie zpracovaná pro účely EIA při stanovení imisního pozadí nevycházela z reálného stavu, ale z predikce pro rok 2020, její věrohodnost je tedy minimální.
2. Podle zjištění obsažených v posudku EIA dojde ke zvýšení imisí hluku v oblasti; EIA potvrdila zvýšení imisí hluku, i když akustická studie, o níž se opírala, obsahovala nesprávnosti a vycházela z nevěrohodných měření a z nepodloženého konstatování, že ve výhledu po roce 2020 se předpokládá snížení dopravy na ulici 5. května a tím i snížení hlukové zátěže. Do vysoce nadlimitně zatíženého území nelze umísťovat stavby, které životní prostředí ještě zhorší; přitom poukázali na závěry rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 62/2009.
3. Odstranění dřevin bude mít za následek další zhoršení životního prostředí, uvažovaná náhrada je nedostatečná.
4. Vlivy zhoršující životní prostředí budou negativně ovlivňovat zdraví obyvatel.

Odvolací rozhodnutí se odvolacími námitkami žalobce vůbec nezabývalo, zcela je pominulo. Žalobce dále uvedl, že stavba Administrativního centra Kačerov je umísťována do území vysoce nadlimitně zatíženého škodlivými imisemi látek znečišťujících ovzduší i imisemi hlukovými. Konec konců jde obecně známou skutečnost; oblast, kam je stavba umísťována, patří k nejzatíženějším v Praze. Z podkladů dále vyplynulo, že uvedení Administrativního centra Kačerov do provozu bude mít za následek zvýšení imisí do ovzduší i zvýšení imisí hluku nad stanovené hygienické limity v okolí stavby. To konstatuje i samotná EIA, přestože uzavírá, že zvýšení imisí v důsledku této stavby bude jen malé, či jejími slovy „nevýznamné“. Správní orgány obou stupňů se však zaštitily stanovisky dotčených orgánů státní správy a žalovaný zdůraznil, že stavební úřad není oprávněn posuzovat obsah těchto stanovisek, neboť to přísluší pouze nadřízeným správním úřadům a ty v rámci přezkumu vydaly také souhlasná stanoviska. Ovšem i zde postupovaly správní orgány nezákonně a v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů, podle níž stavební úřad nemůže své správní uvážení nahradit jen odkazem na stanoviska dotčených orgánů státní správy. Pokud jde o hlukovou zátěž, žalobce upozorňoval nejen na to, že stavba je umísťována do vysoce nadlimitně zatíženého území, ale i na to, že v důsledku této stavby se hluková zátěž ještě zvýší. Poukázal rovněž na nedostatky hlukové studie, která byla podkladem pro posudek EIA a jejímž základem byla nepodložená predikce, že po roce 2020 se sníží doprava na ulici 5. května a tím se vyřeší i problém hlukové zátěže.

Připomněl i negativní stanoviska ÚRM a ČIŽP obsažená v posudku EIA. Žalovaný místo toho, aby se touto námitkou zabýval a věc skutečně projednal s příslušnými orgány a odborníky, jen poslal stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy k přezkoumání Ministerstvu zdravotnictví. Ministerstvo zdravotnictví se ve svém potvrzujícím stanovisku ze dne 16. 4. 2012 vypořádalo s namítanými problémy stejně jednoduše jako Hygienická stanice hlavního města Prahy a nevěrohodnost tohoto stanoviska ještě prohloubilo. Totéž platí pro námitky týkající se imisí znečišťujících ovzduší. Magistrát hlavního města Prahy předložil závazné stanovisko odboru ochrany prostředí k posouzení Ministerstvu životního prostředí, které ve svém závazném potvrzujícím stanovisku pouze rovněž konstatovalo, že imisní zatížení ovzduší se zhorší, ovšem jen málo. To, že ÚRM a ČIŽP se v rámci procesu EIA vyjádřily negativně k vlivům stavby na ovzduší, Ministerstvo životního prostředí ignorovalo. Podle žalobce je zřejmé, že uvedená závazná stanoviska nemohou být dostatečným a věrohodným podkladem pro rozhodnutí o umístění stavby Administrativního centra Kačerov v oblasti, o níž v územním řízení šlo. Obě závazná stanoviska i jejich potvrzení příslušným ministerstvem konstatovala zvýšení imisní zátěže v důsledku uvedené stavby. Žádné ze stanovisek se nevypořádalo s odbornými námitkami žalobců a jediné, co k nim uvedly, bylo, že je prostě popřely jako nevýznamné. Stejně tak se „vypořádaly“ s negativními stanovisky, které byly předloženy v procesu EIA. Stavební úřad i Magistrát místo toho, aby se vzniklými rozpory a problémy zabývaly a tak plnily roli garanta zákonnosti územního řízení, jen opakovaly závěry dotčených orgánů. Dokonce popsaná nevěrohodná a vnitřně rozporná závazná stanoviska dotčených orgánů jím byla oporou pro tvrzení, že se nemusí řídit judikaturou správních soudů, zejména principem, že do nadlimitně zatíženého území nelze umisťovat další stavby, které zátěž zvýší, byť zvýšení zátěže vyvolané jednotlivou stavbou je malé či nevýznamné. Konečně, územní rozhodnutí není v souladu se schváleným územním plánem hlavního města Prahy. Plocha, na kterou se stavba umisťuje, je sice podle funkčního využití zařazena jako smíšené území, ale stále jde o stabilizované území se zvýšenou ochranou zeleně, které se může pouze dotvářet, rehabilitovat, a nesmí v něm docházet k rozsáhlé stavební činnosti. Jak žalobci uvedli v územním řízení, objemná 174 metrů dlouhá budova rozhodně území nedotváří ani nerehabilituje, ale vzhledem k nárůstu dopravy a vykácené zeleni je závažným způsobem poškozuje. I tuto námitku Stavební úřad i žalovaný vypořádaly jen tak, že ji popřely, uvedly, že *„doplnění jednotlivého objektu ve stabilizovaném území nelze hodnotit jako rozsáhlou stavební činnost.“* Žalobce tedy uzavřel s tím, že územní rozhodnutí i napadené rozhodnutí žalovaného porušují stavební zákon, zejména jeho § 90 a násl., porušují zákon o životním prostředí jakož i právo žalobce na příznivé životní prostředí zaručené Listinou základních práv a svobod. Navrhl proto, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 4.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil dne 18. 1. 2013 s tím, že žalobcem je Společenství vlastníků jednotek Michle čp. 518, 519, 520, 521, 523, tedy právnická osoba, jejímž předmětem činnosti je správa bytového domu. Právnická osoba však nemůže být zkrácena na právu na příznivé životní prostředí, ze žaloby přitom nelze zjistit jiný žalobní důvod, než obecně namítané zásahy do práva na příznivé životní prostředí. Žalobci přísluší pouze správa domu, nikoliv právo jednat za jeho vlastníky. Vlastníkům bytových jednotek a společných částí domu čp. 518, 519, 520, 521, 523 příslušelo postavení účastníků v územním řízení, ale žádný z nich odvolání nepodal. Z těchto důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

K věci se rovněž vyjádřila společnost Centrum Kačerov s.r.o., která namítla naprostý nedostatek aktivní legitimace na straně žalobce, poukázala na to, že správní orgány vypořádaly všechny námitky žalobce ke stanovisku EIA, dále odmítla tvrzení o zvýšení hlukové zátěže jakož i o nárůstu imisí znečišťujících látek v ovzduší, odmítla výtky ohledně kácení dřevin, trvala na souladu stavby s územním plánem, odmítla oprávnění žalobce domáhat se práva na pohodu bydlení, neurčitost námítky o nesouladu s OTTP a neopodstatněnost námitek vůči závazným stanoviskům správních úřadů. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se především zabýval otázkou, zda žalobce, tedy Společenství vlastníků jednotek, Michle čp. 518, 519, 520, 521, 523, je aktivně legitimováno k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy.

Soudní řád správní v ust. § 65 odst. 1 stanoví, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ust. § 85 odst. 2 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (stavební zákon), ve znění platném do 31. 12. 2013, účastníky územního řízení dále jsou společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.

Z uvedených norem je zřejmé, že společenství vlastníků bytových jednotek bylo do 31. 12. 2012 povinným účastníkem řízení o umístění stavby. Jako takové pak bylo adresátem příslušného územního rozhodnutí a mohlo tedy být tímto rozhodnutím dotčeno ve své právní sféře. V takovém případě by pak bylo aktivně legitimováno k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 1 soudního řádu správního.

V projednávané věci žalobce uplatnil řadu námitek, souvisejících vesměs s ochranou životního prostředí, když tvrdil, že v důsledku pořízení stavby Administrativního centra Kačerov dojde k nárůstu imisí znečišťujících látek v ovzduší a tak ke zhoršení imisní situace v oblasti, dále že dojde ke zvýšení imisí hluku v oblasti, a že stavební úřady obou stupňů ignorovaly nedostatky a rozpory v podkaldových stanoviscích i v analýzách, z nichž tato stanoviska vycházejí, a sumárně konstatoval, že napadená rozhodnutí nerespektovala požadavek zajištění pohody bydlení a práva žalobce na příznivé životní prostředí.

Takto koncipované žalobní body nejsou důvodné.

Ačkoliv žalobce byl nepochybně účastníkem územního řízení a adresátem napadeného rozhodnutí, resp. již rozhodnutí o umístění stavby, nebyl podle názoru soudu oprávněn uplatnit v žalobě ty žalobní námitky, které vznesl, neboť jimi brojí vůči

skutečností, které se nijak nedotýkají jeho právní sféry.

Jak je nesporné, žalobce není ani vlastníkem domu č.p. 518, 519, 520, 521, 523, ani vlastníkem jednotlivých bytových jednotek v tomto domě, a k tomuto domu, resp. k bytovým jednotkám nemá ani žádné jiné právo, které by mohlo být napadeným rozhodnutím dotčeno. Jak poukázali žalovaný Magistrát hlavního města Prahy i společnost Centrum Kačerov s.r.o., žalobce je právnickou osobou, která sice sdružuje vlastníky jednotlivých bytových jednotek v tomto domě, avšak sama nemá ani žádné vlastnické či obdobné právo k předmětné nemovitosti, neboť těmito právy jsou nadáni pouze vlastníci jednotlivých bytových jednotek jako osoby fyzické. Současně žalobce není ani zástupcem vlastníků jednotlivých bytových jednotek, a nemůže tedy v územním řízení jednat místo nich, resp. v jejich zastoupení. To vyplývá ze skutečnosti, že předmětem činnosti tohoto společenství je právě a pouze správa předmětného domu. Pokud by tedy chtěl žalobce relevantně žalovat proti územnímu rozhodnutí, resp. proti napadenému rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, musel by tvrdit dotčení či zkrácení svých práv, vyplývajících právě z tohoto předmětu činnosti, tedy ze správy předmětného domu. Tak by tomu mohlo být například tehdy, pokud by se územní rozhodnutí, resp. napadené rozhodnutí žalovaného, týkalo výslovně společných částí domu a žalobce by proti takovému rozhodnutí brojil právě v tom směru, že jsou jím negativně dotčeny tyto společné části domu. Jak je však ze žaloby zřejmé, v projednávané věci o takový případ nešlo, protože územní rozhodnutí se společných částí domu čp. 518, 519, 520, 521, 523 výslovně netýká a žalobce ani žádnou takovou námitku neuplatnil. Všechny žalobní body jsou naopak koncipovány tak, jako kdyby žalobu podávali vlastníci jednotlivých bytových jednotek jakožto osoby fyzické, neboť žalobce se jimi domáhá ochrany svého práva na příznivé životní prostředí a na zajištění pohody bydlení. Zde je nutno zdůraznit, že žalobce tato práva nemá, neboť v lokalitě dotčené územním rozhodnutím nebydlí a není nositelem práv náležejících jednotlivým vlastníkům bytových jednotek, a tyto vlastníky ani nezastupuje.

Pro úplnost soud konstatoval, že se neztotožnil s argumentací, použitou v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3269/2010 ze dne 11. 4. 2012, v němž tento soud dovedl oprávněnost společenství vlastníků bytových jednotek podat žalobu proti obtěžování hlukem, neboť tento úkon *“je možné podřadit pod správu domů a pozemků v širším smyslu podle § 9 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů, která zahrnuje vše, co bytovému domu slouží k uspokojení potřeb vlastníků jeho bytů.”* Zde nezbývá než poukázat na to, že tu Nejvyšší soud rozhodoval v záležitosti neoprávněného zasahování do vlastnických práv ostatních vlastníků bytových jednotek ke společným částem domu. Ve věci nyní rozhodované však taková námitka uplatněna nebyla, a jak vyloženo výše, sám žalobce nemůže být dotčen ani na právu na příznivé životní prostředí, ani na zajištění pohody bydlení, neboť není těmito právy nadán.

Městský soud v Praze tedy konstatoval, že žaloba nebyla podána důvodně, neboť všechny žalobní námitky směřují k ochraně takových práv a zájmů, kterými žalobce nedisponuje a na nichž tedy nemůže být napadeným rozhodnutím nijak zkrácen. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhlí o žalobě bez jednání, neboť s takovým postupem vyjádřili účastníci ve smyslu sut. § 51 odst. 1 soudního řádu správního souhlas.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního,

když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. září 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová